

Star
Stable

Sielunratsastajat

PIMEYS LASKEUTUU

HELENA DAHLGREN

TAMMI

Star
Stable

Sielunratsastajat

P I M E Y S   L A S K E U T U U

HELENA DAHLGREN

SUOMENTANUT HELI NASKI

TAMMI • HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos *Ödesryttarna: Mörkret faller*

Copyright © 2021 Star Stable Entertainment AB.

Licensed by Star Stable Entertainment AB.

All rights reserved.

Tarinan synopsis, hahmot ja tekijänoikeudet:

Star Stable Entertainment AB.

Teksti: Helena Dahlgren

Toimitus: Anton Klepke ja Marcus Thorell Björkäng

Kansipiirros: Marie Beschorner

Kannen suunnittelu: Malin Gustavsson

Sisuskuvitus: Hanna Viktorsson

Kartta: Robert Altbauer

Synopsis ja konseptikehitys: Marcus Thorell Björkäng

First published by Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2020

Published in the Finnish language by arrangement with Bonnier Rights, Stockholm, Sweden

Suomenos: Heli Naski

Suomenkielinen laitos © Tammi, 2021

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-04-2513-5

Painettu EU:ssa.

Hyvät ystävät ovat kuin tähtiä.
Et aina näe heitä – mutta tiedät,
että he ovat kuitenkin olemassa.

Tuntematon

PROLOGI

Joskus sanotaan ”Välillä pitää olla pimeää, jotta voi tulla taas valoisaa”, mutta mitä se oikeastaan tarkoittaa? Sitäkö, että rankat, vaikeat ja synkät ajat ovat tarpeen, jotta toivo – ja sen myötä valo – voi palata? Vai sanommeko niin vain lohduttaaksemme itseämme, kun elämä tuntuu raskaalta?

Kun pimeys laskeutuu maan päälle, on helppo luovuttaa. Ajatella, että on liian myöhäistä, ettei sille enää mahda mitään. Jorvikin saarella neljä nuorta tyttöä ottaa kohtalon omiin käsiinsä. He eivät anna periksi.

Heitä kutsutaan viimeisiksi Sielunratsastajiksi, ja tämä on kertomus heidän ensimmäisestä suuresta taistelustaan pahuutta vastaan.

1

Ettekö te ymmärrä! Tämä on meidän vikamme!

Kauhea itsesytyös kaikuu neljän tytön mielessä, kun he laukkaavat multakokkareet sinkoillen Jorvikin syrjäisillä tasangoilla, missä ei kasva kukkia ainakaan näin myöhään syksyllä. Jostain puusta nousee suuri, musta varis. Se raakkuu käheästi lentäessään tiehensä.

Neljä valittua katsoo vaiti, kuinka lintu kohooa taivaalle. Lähdettyään Salaiselta kivikehältä he ovat puhuneet toisilleen tuskin sanaakaan. Heidän ei tarvitse.

Linda lausui jo ääneen kaikkien ajatukset, kun he seisoivat riimukivien luona ja tilanteen kammottavuus valkeni heille.

Me. Me olemme aiheuttaneet tämän. Me pidimme liian kiirettä, olimme liian kärsimättömiä, ja nyt koko Jorvik joutuu maksamaan siitä.

Kun he teleporttasivat itsensä takaisin kivikehälle, voimakas magia käynnistyi. Harvoin käytetty taika vaikutti virtauksiin ympäri saarta, ja juuri se on nyt aiheuttamassa katastrofin.

Ja se on heidän syynsä. Siksi suuri pato Talvilaakossa on murtumaisillaan ja laakso on vaarassa täyttyä vedellä. Nyt he ovat matkalla padolle. Ehkä he pystyvät vielä estämään tuhon. Kukaan heistä ei ole nähnyt

suurta patoa luonnossa, mutta se on kuulemma todella vaikuttava. Kunpa he vain eivät tulisi liian myöhään...

Lisa ratsastaa viimeisenä hevosellaan Tähtiloisteella. Taivas on synkkä ja harmaa kuin tylsä vanha lyijykynä, mutta Tähtiloisteen valkoinen turkki kiiltää. Sen erikoinen, sinertävä harja ja häntä hohtavat raskaita pilviä vasten. Kiireestä ja kaaoksesta huolimatta Lisa on kiittollinen hevosestaan ja siitä, että hän saa taas olla sen kanssa. Nyt hän lyhentää ohjia ja ummistaa silmänsä sulkeakseen maailman hetkeksi ulkopuolelle. Hänen punaiset hiuksensa liehuvat yltyvässä tuulessa. Vielä jokin aika sitten hän oli pelkkä Lisa, nyt hän on myös Sielunratsastaja. Mahtaako hänen elämänsä palata enää koskaan tavalliseksi?

Hän nipistää silmänsä tiukemmin kiinni ja tuntee tuulen suhinan. Joskus kaikki heille tapahtunut tuntuu silkalta sadulta. Mutta tämä satu ei ole hilpeä ja lämmin. Toki se sisältää valoa, ystävyyttä ja hyvyyttä, mutta myös aivan liikaa muuta.

Painaessaan kylmät kätensä vasten Tähtiloisteen lämmintä säkää Lisa muistelee, miten hänen elämänsä muuttui ihan hiljattain.

The page features a decorative background with various elements: small white stars of different sizes, grey dots, and several circular symbols. One symbol at the top right contains a four-pointed star with intricate patterns. Another at the top center shows a spiral. A third at the bottom right depicts a lightning bolt. The number '2' is centered on the page.

2

Kaikki alkoi Lisan ja hänen isänsä tullessa Jorvikiin, kun syyslukukautta oli kestänyt muutama viikko. Tosin kaikki oli tietysti alkanut heidän tietämättään jo paljon ennen sitä. Tarinat Sielunratsastajista oli jo kirjoitettu saaren tuoksuvaan multa, kuohuvaan mereen ja Kultamäkien laaksoon, missä syksyn lehdet hehkuvat ja loistavat ympäri vuoden. Legenda uinui Jorvikin erikoisissa tähtihevosissa, joita ei ole missään muualla maailmassa, ja tietysti myös Salaisessa kivikehässä ylhäällä vuorilla. Siellä tietäjät olivat auttaneet vuosisatojen ajan uusia Sielunratsastajien sukupolvia löytämään ja jalostamaan voimansa. Tietäjät ovat viisaita miehiä ja naisia, joilla on tiivis yhteys luontoon. He ovat olennainen osa Jorvikia, mutta heitä ei ole helppo löytää tai tunnistaa.

Sielunratsastajat ovat neljä nuorta tyttöä, joilla on taikavoimia. Ne heräävät eloon, kun he kaikki ovat yhdessä tähtihevosensa kanssa. Sielunratsastajien tehtävä on ylläpitää hyvän ja pahan tasapainoa niin, että Jorvik voi säilyttää maagisen erityislaatunsa.

Mutta pahat voimat ovat kautta vuosituhansien tehneet kaikkensa tuhotakseen Jorvikin tasapainon. Vanhat kummitusjutut kertovat haaksirikkoutunei-

den kalastajien mystisistä katoamisista. Heitä eivät ahmaisseet myrskyaallot, vaan merenpohjassa vaani-
nut pahansuopa peto nimeltä Garnok. Sanotaan, että
hän pystyy ohjaamaan ajatuksia. Ja ettei se, joka tun-
tee hänen läsnäolonsa, palaa ikinä omaksi itsekseen.
Garnok on vielä vankilassaan meidän todellisuutemme
ulkopuolella. Saaren hyvät voimat yrittävät estää häntä
palaamasta maailmaamme. Pahat voimat puolestaan
tahtovat päästää pimeän magian valloilleen saadak-
seen osansa Garnokin mahdista. Pahoja voimia johtaa
herra Hiekka, jonka mieltä Garnok on myrkyttänyt
satoja vuosia pimeillä vaikutteillaan ja lupauksillaan ja
joka haaveilee kostosta saadakseen hyvityksen kaikesta,
minkä menetti kauan sitten.

Sielunratsastajien hevosilla on taikavoimia. Mutta
jos niiden vahva ja valoisa magia joutuisi vääriin käsiin,
sitä voitaisiin käyttää Garnokin lopulliseen vapautta-
miseen. Siksi Hiekka järjesti Lisan hevosen Tähtilois-
teen kaappauksen ja lähetti Annen hevosen Concorden
Pandoriaan – vinoon, painajaismaiseen rinnakkais-
maailmaan, jossa ajatukset hapertuvat ja kaikki sykkii
vaaleanpunaisena.

Vasta jokin aika sitten Sielunratsastajat kohtasivat
toisensa ja ymmärsivät tehtävänsä – ja sen, ettei heillä
ole valinnanvaraa. He neljä ovat Sielunratsastajia, tah-
tovat tai eivät. He eivät voi kieltäytyä tehtävästään, ja
heidän täytyy tehdä yhteistyötä.

Tässä lyhyessä ajassa he ovat jo suorittaneet uro-
tekoja. He pelastivat Tähtiloisteen ja Concorden ja
taivuttelivat suolla Kultamäkien laakson uumenissa

asuvan Pii-noidan antamaan heille Valon seremonian kirjan. He onnistuivat karistamaan kannoiltaan heitä jahdannut Kenraalit – Sabinan, Jessican ja Katjan. Mikä kaikkein tärkeintä, he palasivat monien vaiheiden jälkeen yhteen. Nyt he tietävät, että Sielunratsastajien pitää pysyä yhdessä ja hevostensa kanssa ollakseen vahvimmillaan. Aivan kuten Elisabet sanoi.

Mutta Sielunratsastajia on jo kohdannut raskas menetyt. Elisabetin hevonen Calliope hukkuu Patalan suohon. Lisää piinaavat yhä Calliopen kimeät kiljaisut ja sydäntä särkevä hirnunta, joka vaikenen hitaasti, kunnes suolla kuului enää vain lannistunutta nyyhkytystä.

Kun he yrittivät paeta, Pii noitui viisaan ja ystävällisen Elisabetin, joka on opettanut heille niin paljon Sielunratsastajien tehtävästä ja tietäjien viisaudesta. Nyt Elisabet-parka lepattaa virvatulen hahmossa ja odottaa, että joku muuttaa hänet takaisin omaksi itselleen. Elisabet ei voi lohduttaa tyttöjä ja sanoa, että kaikki järjestyy. Eikä hän voi ratsastaa heidän edellään kauniilla, papurikkotäpläisellä Calliopella...

Sielunratsastajat ovat maistaneet sekä menestystä että menetyt tänä lyhyenä aikana, jonka he ovat tunteet toisensa. Nyt kaikki on kiinni padosta. Heidän täytyy estää sen murtuminen, jotta Lindan kammotavat näyt eivät käy toteen.

Pato ei kuitenkaan ole heidän ainoa ongelmansa. Lisa ja muut alkavat ymmärtää, että Jorvikissa on tapahtumaisillaan jotain muutakin. Pimeys ja kylmyys uhkaavat ottaa vallan, ja koko Jorvik on vaarassa tu-

houtua. Padon pelastaminen on vain pieni osa siitä, mikä Sielunratsastajia odottaa.

Mutta Lisan on vaikea keskittyä patoon tai mihinkään muuhunkaan, sillä hän miettii taukoamatta isäänsä Karia, jonka herra Hiekka häijyine kätyreineen on teljennyt Pimeyden ytimen päämajaan. Lisa on itsekin ollut Hiekan vankina ja tietää, että Hiekka on valmis mihin tahansa saadakseen tahtomansa. Hiekka ei siekaile aiheuttaa vammoja tai jopa tappaa. Mitä väliä on yhdellä padolla, jos on vaarassa menettää ainoan jäljellä olevan vanhempansa?

Älä ajattele niin. Ensin pato, sitten isä. Siinä järjestyksessä.

Niin, pato on pakko hoitaa ensin, mutta ei se silti tunnu oikealta.

Lisa räväyttää silmänsä auki ja ojentautuu satulassa kärsimättömyydestä kihisten. ”Vauhtia nyt!” hän huutaa muille ja antaa Tähtiloistelle pohkeita. ”Pitäkää kiirettä!”

Muut ratsastajat kiristävät vauhtia, ja laukka jatkuu. Tähtiloisteen sieraimet värisevät, ja se viskoo päätään. Melkein kuin se yrittäisi varoittaa Lisaa.

3

Linda, Lisa, Alex ja Anne pitävät yllä kovaa vauhtia. Nuo neljä nuorta, päättäväisen näköistä tyttöä laukkaavat valjussa harmaudessa rinta rinnan, aivan kuten vanhoissa taruissa. Syksyinen sää on kylmä, mutta kehtään heistä ei palele enää.

He ovat ratsastaneet yhdessä lukemattomia kertoja. Nyt kaikki on kuitenkin toisin. Talvilaakson läpi virtaavan joen vesi on niin korkealla, että rannoille on muodostunut suuria mutalammikoita. Hevosten kaviot lotisevat heidän lähestyessään jokea. Yleensä maasto täällä on kuivaa, mutta nyt heidän on pakko hidastaa vauhtia, jotta eivät liukastuisi.

”Onkohan koko loppumatka samanlaista?” Anne ihmettelee irvistäen.

Linda lyhentää ohjia ja pudistaa päätään. ”Meidän täytyy vain päästä pois jokivarresta, sitten voimme laukata taas.”

Hän toivoo sen olevan totta. Heillä ei ole aikaa käyntiin ja raviin, nyt on pakko laukata. Häneltä pääsee syvä helpotuksen huokaus, kun lotina loppuu eikä vesi tuota enää ongelmia. Linda nousee kevyeen istuntaan ja antaa Meteorin päättää vauhdin. Hän on kiitollinen

Meteorin viisaudesta ja tästä saumattomasta yhteistyöstä. Hänen ei juuri tarvitse antaa sille apuja, sillä se ymmärtää aina, mitä hän tahtoo. Ilman Meteoria hän ei olisi mitään.

Metsästä heidän takaansa kuuluu kavioiden töminää, kun lauma villihevosia pakenee paniikissa. Sielunratsastajien hevoset kuulevat sen ja ovat vähällä pillastua. Niiden korvat ovat luimussa, lihakset värähtelevät hikisen karvan alla. Nyt niitä ei saisi millään hidastamaan vauhtia.

Eläimillä sanotaan olevan jonkinlainen kuudes aisti, jolla ne vaistoavat vaaran paljon ennen ihmisiä. Tytöt ovat ratsastaneet koko ajan vatsa jännityksestä nipistellen, mutta villihevosten hätääntyneet kiljaisut saavat heidät epätoivoisiksi. Eläimet tietävät, ettei joen vesi nouse sateen vuoksi.

Nyt tytöt tietävät aivan liian hyvin, että kaikella magialla on seurauksensa. Heidän mielessään kaikuvat kauheat sanat, joita kukaan ei tahdo lausua ääneen. Tuntuu kuin mustarastaskin lurittaisi samaa suruvirttä, eikä se vaikene hetkeksikään.

Tämä on meidän syytämme. Me olemme aiheuttaneet tämän.

Linda on nähnyt ennalta yhä uudestaan, mitä tulee tapahtumaan. Ensin hän ei ymmärtänyt näkemäänsä, sillä hän ei osannut tulkita kuvia eikä yhdistää niitä mihinkään. Pitkään hän erotti vain tumman veden ja tukahtuneet huudot, jotka herättivät hänessä epämääräistä ahdistusta. Mutta nyt hän tietää kaiken hyytävän varmasti ja painaa kätensä tiukasti Meteorin karheaan,

paksuun harjaan. Se on lämmin, ja Meteori hengittää kiivaasti. Pieni osa Lindasta tahtoi viivyttellä tässä hetkessä ennen tulvaa, hän ei tahdo ajatella eteenpäin. Niin kauan kuin he ratsastavat ja ovat matkalla, mitään ei ole vielä tapahtunut. Niin kauan kuin he ratsastavat, hän uskaltaa toivoa.

Kaikesta huolimatta.

Jos ja kun se tapahtuu, vesi vyöryy suoraan alhaalla laaksossa sijaitsevaan kylään ja sen taloihin. Seurauksena on valtavat tuhot. Linda nojaa eteenpäin ja antaa nopean laukan pyyhkiä mielestään kaikki pimeät kaiut, kiljuvat hevoset, kuollakseen pelkäävät vanhemmat, äitiään itkevät lapset. Inhottavan pulputuksen ennen kuin kaikki hiljenee. Ehkä hiljaisuus on sittenkin kaikkein pahinta.

Linda räpyttelee silmiään karkottaakseen inhat kuvat. Sitten hän kääntyy lähimpänä ratsastavan Alexin puoleen ja huutaa:

”Meidän täytyy varoittaa jokivarren asukkaita ja pitää huolta, että he lähtevät turvaan! Siltä varalta, ettei... ettei se onnistu.”

Alex nyökkää tuimana ja kannustaa Tinapurkkia. Hänen toisella puolellaan ratsastava Anne hoputtaa Concordea.

”Sen on pakko onnistua!” Lisa kähähtää. Linda kohottaa ystävänsä katseen ja hymyilee rohkaisevasti. ”Show alkaa ihan kohta”, hän sanoo.

”Ei ole oikein ehditty harjoitella”, Alex mumisee. Ja sitten hän sanoo kovemmalla äänellä: ”Minusta tietäjien olisi pitänyt tulla mukaan. En ole ihan varma,

osaammeko ottaa kaiken huomioon omin nokkinemme.”

Linda pudistaa kärsimättömästi päätään. ”Tiedät varsin hyvin, ettemme ehtineet odottaa tietäjiä. He eivät ole kovin nopeita liikkeissään, eikä meillä ollut sekuntiakaan tuhlattavaksi.” Hän vaikenee hetkeksi pyyhkäistäkseen kasvoiltaan nutturastaan irronneen tumman hiussuortuvan. Sitten hän jatkaa. ”Eikä se sitä paitsi niin vaikeaa ole! Me hoidamme homman. Pidämme vain maagiset repeämät aisoissa ja pienennämme niitä valomagamme avulla. Täällä on kaikki, mitä tarvitsemme.”

Hän kopauttaa kevyesti satulalaukkuaan, jossa Valon seremonian kirja on. Se on opastanut Jorvikin nuoria Sielunratsastajia vuosisadasta toiseen. Nyt on heidän vuoronsa.

Linda muistaa yhtäkkiä, kuinka hän oli monta vuotta sitten uimahallissa ja aikoi hypätä kympistä. Hänen vanhempansa asuivat silloin vielä Jorvikissa. Muistikuva on aivan selkeä, vaikka siitä on niin kauan. Vatsanpohjaa vihloi, ja häntä huippasi niin, että koko maailma tuntui olevan kallellaan. Kaikki pysähtyi, kun hyppylauta notkui hänen allaan. Äänet hävisivät, kunnes hän ei kuullut mitään muuta kuin kiivaasti takovan sydämensä jumputuksen.

Tump, tump, tump.

Ja kun hän vihdoin uskalsi hypätä, koko kehoon levisi kihelmöivä hyvänolon tunne. Hän selviytyi siitä!

Sielunratsastajana olo on vähän kuin seisoi hui-
maavan korkealla notkuvan hyppylaudan päällä ja hyp-

päisi syvään päähän, hän ajattelee nyt. Sillä erotuksella, että Sielunratsastaja joutuu hyppäämään kerran toisen-
sa jälkeen tietämättä, onko alapuolella vettä vaimenta-
massa pudotusta.

Alex katsoo Lindaa. Ystävän silmät loistavat huur-
tuneiden silmälasien takaa, ja hänen innostuksensa
tarttuu Alexiin. ”Okei”, Alex vastaa ja kannustaa Ti-
napurkkia eteenpäin. ”Annetaan palaa.”

Star Stable

SIELUNRATSASTAJIEN MAAGINEN SEIKKAILU SAA JÄNNITTÄVÄN PÄÄTÖKSEN!

Sanotaan, että pimeyden on laskeuduttava ennen kuin voi tulla taas valoisaa, ja nyt jos koskaan Jorvikissa eletään synkkiä aikoja. Vain Sielunratsastajat voivat enää estää Pimeyden ytimen kammottavat suunnitelmat, mutta sen tehdäkseen heidän on opittava käyttämään hyödykseen taikaansa ja tiivistä sidetään tähtihevosiin. Oppiminen vie kuitenkin aikaa, ja sitä Lisalla, Annella, Lindalla ja Alexilla ei ole. Heidän on kohdattava viimeinen koettelemus, vaikka he eivät ole siihen lainkaan valmiita. Kukistuuko pimeys ja pelastuuko Jorvikin hevossaari, vai muuttuuko tuntemamme todellisuus aivan toiseksi?

N84.2
ISBN 978-952-04-2513-5
WWW.TAMMI.FI